

РЕШЕНИЕ

№ 2342

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **888** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на офис „М.“ при ТД на НАП С., чрез юрк. С. Е., срещу Решение № 4708 от 07.12.2022г. по нахд № 5965/2022 г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 106-и състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № F373173 от 20.04.2018 г., издадено от Д. С. Т. - директор на офис „М.“ при ТД на НАП С., с което на Д. Х. Х., ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.125, ал.5, вр. ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

В касационната жалбата се развиват оплаквания за неправилност на обжалваното съдебно решение поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Развиват се пространни доводи за неправилно приложение на чл.58, ал.2 ЗАНН, във връзка с които касаторът поддържа, че подадената от Д. Х. Х. жалба е недопустима като просрочена. Счита, че съдът не разполага с правомощия да контролира, санкционира или да дава указания на административнонаказващия орган (АНО) относно начина на връчване на издадените НП, тъй като законът (чл.59, ал.2 от ЗАНН) не правел разлика по какъв начин са

върчени те. Прави се искане постановеното от СРС решение да бъде отменено и да бъде потвърдено НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Д. Х. Х., ЕГН [ЕГН], чрез адв.Д. Ф., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни съображения по приложението на чл.58, ал.2 от ЗАНН излага в писмени бележки от 17.03.2023 г.

Представителя на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК поради което се явява процесуално допустима, а по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема изцяло правилно установената от СРС фактическа обстановка, както следва:

Пред СРС АНО е поддържал, че обжалваното НП № F373173 от 20.04.2018 г. е влязло в сила на 13.07.2020 г., като върчено по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН, поради което подадената срещу него жалба от 12.04.2022 г. е просрочена.

В проведено на 27.06.2022 г. открито съдебно заседание съставът на СРС е изложил мотиви за неизпълнение на сложния фактически състав на разпоредбата на чл.58, ал.2 от ЗАНН. Развил е доводи за липса на доказателства, че жалбоподателят е променил своето местоживееене, както и, че новият му адрес не е известен на органите на изпълнителната власт, инициирали административнонаказателното производство. В допълнение, не е кредитирал приложения протокол за посещение на деклариран адрес, тъй като удостоверявал, че е посетена 4-етажна жилищна сграда, чиято входна врата е заключена. От формална страна, НП не съдържа изрично отбелязване за влизането му в сила на 13.07.2020 г. на основание чл.58, ал.2 от ЗАНН.

Като оставил без уважение искането на ответника за прекратяване на образуваното съдебно производство съставът на СРС постановил обжалваното решение, с което НП е отменено поради изтекла абсолютна погасителна давност съгласно чл.11 ЗАНН, вр. чл.81, ал.3 и чл.80, ал.1, т.5 от НК.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

С обжалваното пред СРС НП № F373173 от 20.04.2018 г., издадено от Д. С. Т. - директор на офис „М.“ при ТД на НАП С., на Д. Х. Х., ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.125, ал.5, вр. ал.1 от ЗДДС. Към НП е приложена разписка от 06.07.2020 г., подписана от Д. С. Т. - директор на офис „М.“ при ТД на НАП С., че НП е влязло в сила на 13.07.2020 г. на основание чл.58, ал.2 ЗАНН. За да приложи нормата АНО е приел, че е направен опит за връчване на НП с Покана изх.№ 1594-05-124#от 21.01.2020 г., но същата е върната с отбелязване „непотърсена“. Това е дало основание за извършване на посещение на адрес, обективизирано в Протокол № F373173 от 03.07.2020 г., при което лицето отново не е намерено.

Неправилно е твърдението на касатора за липса на правомощия за съда да провери начина на връчване на обжалваното пред него НП. Всяко сезиране на съда трябва да е

допустимо, което включва проверка за подаване на жалбата в преклузивен срок – в случая в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН - в 14-дневен срок от връчването. Началото на теченето на този срок е обусловено от редовност на връчването. Казано с други думи – липсата на редовно връчване препятства поставянето на начало на течене на срока по чл.59, ал.2 ЗАНН, поради което е дължим извод, че този срок не е изтекъл, респ. жалбата е допустима.

В случая, НП № F373173 от 20.04.2018 г. не съдържа данни за лично връчване на адресата, а органът се позовава на чл.58, ал.2 ЗАНН, според който когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването.

В хода на административнонаказателното производство е изготвена справка за обща регистрация на задължено лице от ТД на НАП С., според която Д. Х. Х., ЕГН [ЕГН], има адрес за кореспонденция в [населено място], [улица], ет.4, ап.3. Същевременно, съставеният АУАН № F373173 от 14.02.2018 г. е връчен на пълномощник Р. Й. Ц., представила пълномощно с нотариална заверка на подписа от 12.02.2018 г. на Нотариус рег. № 1016 с район на действие СРС. В АУАН е отбелязан и телефонен номер на Д. Х. Х. наред с адреса в [населено място], [улица], ет.4, ап.3.

При така предоставените от ответника доказателства, правилно и обосновано СРС е приел, че не са изпълнени предпоставките по чл.58, ал.2 ЗАНН. Вярно е, че е предприето връчване по реда на чл.29, ал.3 от ДОПК – чрез изпращане на писмо с обратна разписка до декларирания от лице адрес за кореспонденция по смисъла на чл.28, ал.1, т.1 от ДОПК, което е било неуспешно. Това обаче, все още не е достатъчно за изпълнение на предпоставките по чл.58, ал.2 от ЗАНН. Това е така, тъй като липсват данни, че новият адрес на лицето е неизвестен по смисъла на същата разпоредба, а напротив – в хода на административнонаказателното производство е представено пълномощно с нотариална заверка на подписа от 12.02.2018 г. на Нотариус рег. № 1016 с район на действие СРС, в което има вписан друг адрес на едноличен търговец „Д. – Д. Х.“. От друга страна – представеното пълномощно съдържа индивидуализиращи белези на пълномощника Р. Й. Ц., които също не са използвани за редовно връчване на съобщения. На следващо място – не са използвани всички форми за редовно връчване на съобщения на физически лица, уредени в отделните хипотези на чл.29 ДОПК, вр. чл.33 ДОПК, още по-малко е направен опит за съобщаване на посочения в АУАН телефон. Посоченото в Протокол № F373173 от 03.07.2020 г. на ТД на НАП С., че на адреса в [населено място], [улица] има 4-етажна жилищна сграда и входната врата не се отваря, също не удостоверява изпълнение на предпоставките по чл.58, ал.2 ЗАНН. Правилно районният съд е приел, че е извършено еднократно посещение, в работен ден, в периода от 15:30 до 15:40 часа, поради което не може да се приеме за удостоверено по безспорен начин, че задълженото лице не се намира на посочения от него адрес, а нов е неизвестен. Константна е съдебната практика за необходимост от констатация за трайно, а не инцидентно отсъствие на търсеното лице от посочения адрес (напр. Определение № 2534 от 08.10.2021 г. по а. н. д. № 2086/2021 г. На АС Варна и Определение № 7920 от 21.10.2021 г. по адм. д. № 9560/2021 г. на АССГ).

Като е предприел връчване на НП при неправилно приложение на чл.58, ал.2 ЗАНН, административнонаказващият орган следва да понесе неблагоприятните за него последици от липса на редовно връчване на утежняващия акт, поради което не е

поставено и начало на течене на преклузивния срок за неговото обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН. Като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд не е допуснал визираното в касационната жалба съществено нарушение на процесуалните правила, свързани с допустимост на обжалването на НП № F373173 от 20.04.2018 г. С други думи – като е приел обжалването за допустимо, СРС правилно е постановил решение по същество на спора за незаконосъобразност на обжалваното пред него НП поради изтичане на абсолютната погасителна давност. Безспорно се установява, че с АУАН и издаденото въз основа на него наказателното постановление е повдигнато административно обвинение за нарушение, извършено на 15.06.2017 г. – неподаване на справка-декларация по ЗДДС за м.май 2017г. в срока по чл.125, ал.5 от ЗДДС – до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася.

Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН по въпросите за обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс. В съответствие с разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, ако са изтекли четири години и половина от извършването му, тоест към 15.12.2021 г. е изтекла общата погасителна давност за преследване на процесното административно нарушение. Съобразявайки се с посоченото в чл.81, ал.3, вр.чл.80, ал.1, т.5 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността административнонаказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл.80, ал.1, т.5 от НК.

С изтичането на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно чл.79, ал.1, т.2 НК вр. чл.11 ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност *ex lege* се изключва, тъй като извън рамките му осъществяването ѝ не е допустимо.

Последиците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете ѝ реализирането на наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание това следва да важи и за отговорността за административни нарушения, които са деяния с по-ниска степен на обществена опасност.

По изложените доводи и при съвпадение на правните изводи на въззивния и касационния съд, настоящият съдебен състав приема, че Софийски районен съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Ето защо и като взе предвид, че при цялостната служебна проверка на постановеното от СРС решение, съдът не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяна на решението, настоящата съдебна инстанция намери, че същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК, на ответника по касация следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 300 лв. за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, X.-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4708 от 07.12.2022 г. по нахд № 5965/2022г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите – ТД на НАП С., [населено място], [улица], да заплати на Д. Х. Х., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.4, ап.3, разноси в размер на 300 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.